

"A l'Iraq una yazidita es pot comprar per 30 dòlars"

Dg, 12/04/2015 per Catalunya Religió

(Glòria Barrete -CR) "Ens apropàvem a l'església i vam veure com tres carrers abans estava tot ple de militars; què haurà passat? potser hi ha hagut algun atemptat? Ah, no! és que avui hi ha missa." Aquesta és la realitat que viuen els cristians a l'Iraq, que perseguits per la seva fe, es van veure [obligats a abandonar les seves llars](#). Ara, set mesos més tard, continuen malvivint en el barri cristià d'Irbil; un barri, preparat per acollir 30.000 persones, però que actualment té una població de 75.000 habitants, on sobreviuen com a refugiats.

Aquesta situació l'ha conegut i denunciat **Xiskya Valladares**, religiosa de Pureza de Maria, que va visitar Irak el Nadal passat. Ho ha explicat aquest dijous a la xerrada - testimoni sobre [Els cristians perseguits a l'Iraq](#), als caputxins de Pompeia de Barcelona.

Un Nadal a Irbil

"Per a mi hi ha un abans i un després de l'Iraq", afirma Xiskya. "Quan sobrevolàvem el país en avió, la foscor era absoluta, no es veia cap llum. Tot estava ple de militars, custodiant-ho tot; és tan gran el risc d'atemptat en una església cristiana, que quan hi vam voler entrar en una d'elles, tot i anar vestida amb l'hàbit de monja, no ens van deixar accedir, no sabien qui érem".

"Què esperaries d'altres cristians si tu fossis perseguit per la teva fe?", ha interpel·lat als assistents. "El que ells més demanaven era que es donés a conèixer el que estan vivint. Dir-los que no estan sols, quan saps que tu tornes a un lloc segur era difícil. Vam prometre explicar al món allò que viuen", explica Valladares. Malviuen en edificis a mig construir, famílies senceres en un espai de 5 metres quadrats, amb poca electricitat, "només en passadissos generals i amb una bombeta petita", amb un sol punt d'aigua per a milers de persones; o en tendes de campanya, als terrenys d'alguna de les esglésies.

La indiferència d'Occident

Una família mostra la fotografia de la petita **Cristina** d'uns quatre anys a càmera: "se la van emportar segrestada"; o el nét de catorze anys que va dur a l'esquena a la seva àvia centenària durant tota la fugida per poder-la salvar; o el **pare Douglas**, sacerdot francès, segrestat i apallissat pels jihadistes, que continua avui gestionant el camp de refugiats. "El més dolorós", explica Xiskya, "és que ells creuen que Occident els salvarà, i jo noto una indiferència total. Ni l'església espanyola ni el govern espanyol els estan ajudant. Només apareixen als mitjans de comunicació quan pateixen atemptats".

A l'Iraq al 2003 hi havia 1,5 milió de cristians, ara només en queden 120 mil

refugiats a les muntanyes del Kurdistan. "Els musulmans radicals fan veure els cristians com a *Kafirs* -traïdors en àrab- traient del currículum escolar la història del cristianisme, i així presentant els cristians com a estrangers", afirma **Ariadna Blanco**, delegada de [Ayuda a la Iglesia Necesitada](#) a Catalunya. "Marquen les esglésies i les cases cristianes amb la 'n', de Nazaret". "Aniries a missa si saps que esclatarà una bomba? o que em tancaran les portes i incendiaran l'església amb la gent a dins?", ha preguntat Blanco, "ells han preferit deixar-ho tot abans que renegar".

Solidaritat interreligiosa

"Els cristians són el grup més perseguit del planeta, tot i que el grau de persecució varia segons el país", afirma Blanco, "a Sudan un nen cristià val menys que un Iphone a Espanya, i a l'Iraq una yazidita es pot comprar per 30 dòlars." Tot i aquesta persecució, la solidaritat interreligiosa també existeix: "Els musulmans moderats existeixen, estan avergonyits i atemorits", afirma Blanco. Al desembre del 2014 la Universitat de Al Azhar -la principal institució teològica de l'islam suní- va fer una [condemna ferma](#) als crims de l'Estat Islàmic. Alhora, a Irbil, un kurd ha cedit un edifici on s'allotgen moltes famílies cristianes refugiades.

Malgrat aquesta persecució i aquest tracte, els cristians iraquians [no perden la fe](#): "Tenen una devoció enorme per la Verge Maria", explica Xiskya, "junt amb una gran capacitat de perdonar i de generositat". I encara que en el camp de refugiats l'espai és molt preuat, "una tenda tenia un inquilí molt especial: Jesús amb el pessebre muntat. És una fe que impressiona, es palpa".